

Alabama, 1. 12. 1955

Dragi dnevnik!

Danes je dan, ki si ga bom zapomnila do konca življenja. Že od jutra, ko sem se zbudila, sem globoko v sebi čutila, da se bo danes nekaj zgodilo. Nekaj pomembnega, nekaj udarnega, kar bo za vedno spremenilo človekove pravice.

Kot vedno sem se po napornem dnevu vkrcala na avtobus, da bi me odpeljal domov. Naš sistem na avtobusu se mi iskreno zdi nepopisno rasističen. Belci morajo sedeti spredaj, mi, ki smo temnejše polti, pa odzadaj. Nikoli se mi ni zdel logičen ali učinkovit. To je bil popoln nesmisel. V to smo bili prisiljeni. In tega sem imela preprosto dovolj, enostavno, ne grem se več! Konec! Ne bomo več trpeli in bili ponižani. Usedla sem se na sedež, kamor moj obraz ni sodil. Vedela sem, da to, kar sledi, bo povzročilo "dobre težave".

Ni trajalo dolgo in že me je voznik avtobusa opozoril, naj se premaknem. A tega nisem storila. Sedela sem na sedežu kot okamenela. Sploh se nisem premaknila, kaj šele da bi trznila. Na moje mesto bi se moral usesti belopoltni moški, ki je skupaj z voznikom samo strmel vame. Vedela sem, da to, kar počnem, počnem za pravico, enakost in mir med ljudmi.

Ni minilo dolgo in že je prišla policija, ki me je priprla. To je bil šele začetek. Dogajalo se je to, o čemer sem sanjara že od malega. Pričetek boja za enakost.

Ti pišem,

priprta Rosa Parks

Dragi dnevnik!

Pišem ti iz čudovite hotelske sobe, ki ima pogled na prekrasen drevored. Ležim na postelji in uživam življenje. Tukaj so ljudje zelo prijazni.

Pravkar sem prišla s podelitve najvišjega civilnega priznanja Združenih držav Amerike. Res je, dobila sem predsedniško medaljo svobode. Tega ne prejme prav vsak. Na začetku sem bila rahlo živčna. Kdo pa ne bi bil?! Jaz verjamem, da smo na planetu Zemlja zato, da bi živeli, se nagrajevali, razvijali, delali, kar je potrebno za to, da bi bil ta svet boljši kraj in da bi ljudje svobodno živeli. Sama sem si izbrala takšno pot in vesela sem za to odločitev. Čeprav sem bila na začetku skeptična, če je bila to prava odločitev. Belci ne razumejo, kakšno je življenje nas temnopolnih in ponosna sem, da sem prejela tako pomembno nagrado. S tem sem dosegla nekaj velikega, pomembnega, ne le zase, za skupnost, človeštvo, za boljši svet temnopolnih. Dokaz več, da sem naredila dobro. Ponosno sem šla na oder in prejela nagrado, četudi je v meni bil strah pred vsemi novinarji, bilo jih je res ogromno.

Takoj, ko so mi podelili odlikovanje, so me zasuli z vprašanji. Celo uro sem odgovarjala nanje. Ko sem končala, me je že pričakal taxi in me odpeljal nazaj do hotela. Bila sem sestradana in tako odšla na odlično večerjo. Hitro sem se odpravila v posteljo.

To je bil najboljši dan vseh časov. Sanje male Rose so se končno uresničile.

Upam, da bom imela še več takšnih uspehov.

Uspešna Rosa Parks

Detroit, 20. 10. 2005

Dragi dnevnik!

Zadnje dni se počutim zelo izčrpano. Celo življenje sem se borila za črnske pravice. Občutek imam, kot da sem dala celo življenje za to in tudi čutim, da je tako prav. Zakaj "črnci" veljamo za manjvredne? Kaj nam manjka, da smo tako zapostavljeni? Ali to, kakšno polt imaš, vpliva na tvojo notranjost? Je to, da se boriš za svoje življenje, narobe? Kaj s tem izgubiš? Zdi se mi, da ne prav veliko. Vendar se belci do nas obnašajo prav tako.

Odkar se je moj mož Raymond poslovil, občutim svojo nemoč, moč, ki mi jo je dajal on, je bila nepopisna. Kot da bi z njegovim odhodom izgubila del sebe. Dal mi je moč za borbo, ki sem jo bila vse svoje življenje. Zdaj počasi dobivam občutek, da nisem ničesar spremenila, kljub temu da sem se trudila na vse svoje kriplje. In da boš vedel, medalja leta 1996 mi nič ne pomeni. Takrat mi je dala samo potrditev, da delam dobro. Tista težka kovina mi je samo za okras, ki priča o mojem potrpljenju in vztrajanju.

Ker vem, da se bo moj življenjski krog kmalu sklenil, ti bi rada povedala, kako sem zadovoljna s svojim življenjem. Menim, da sem veliko dala in veliko vzela. Vzela sem moč svetlopoltim, da bi nad nami izvajali rasizem. Toda nekaj ti lahko zagotovo povem – temu svetu sem tudi z vožnjo na avtobusu leta 1955 dala svojevrsten pečat, pečat, ki bo še dolgo vplival na življenje ostalih zemljanov in mojih somišljenikov. Menim, da sem v svojih dvaindevetdesetih letih naredila ogromno pomembnih dejanj. Napisala sem zadnje poglavje svojega življenja, v upanju, da bo nekdo prevzel moje delo.

Še zadnjič te srčno pozdravljam,

Pravična Rosa Parks

